

PM-nieuws

April 2005, nummer 5

Ons nieuwe huis in Stordal

STORDAL – In onze kleine 'sokkelleilighet' (onderetage van een huis) is het gezellig en was het voor een tijdelijk verblijf groot genoeg. We vinden het hier fijn, hebben veel leuke contacten gemaakt, Mieke heeft het naar de zin op school, ons bedrijfje begint langzaam te groeien en krijgt meer bekendheid. Kortom, we

zijn het met elkaar eens, dat 1 jaar Noorwegen te kort is en dat we hier zeker nog wat langer willen blijven.

Onverwacht kregen we te horen dat er een huis te koop komt vlakbij ons in de buurt. Wij er op af en ja, we zijn er helemaal weg van. Van binnen veel blank hout, genoeg ruimte, mooi uitzicht, een klein watervalletje langs het huis, tegen de berg aan gebouwd met veel bos op de achtergrond. Jullie snappen het al. Het huis is gekocht en we gaan 12 mei verhuizen. Er hoeft gelukkig niet veel aan opgeknapt te worden en we kunnen er eigenlijk zo in. Jullie hoeven zelfs geen ander adres in het adressenboekje te zetten, het blijft gewoon Vinjehjellane, 6250 Stordal.

Bijgaand een paar foto's, die we namen toen er nog sneeuw lag. Het is hier intussen ook voorjaar geworden en alles wordt weer groen, de zon schijnt en we genieten volop.

Mieke en Peter

Nederlandse witlof in Noorwegen

Dat we als Nederlanders moeten integreren is duidelijk en daar zijn we dan ook druk mee bezig. De plaatselijke supermarkt (COOP) maakt het ons wat makkelijker door zelfs Nederlandse witlof te importeren. Veel groentes kun je hier gewoon kopen, maar witlof (sikorie op z'n Noors) is niet gebruikelijk. Nu dus wel in Stordal dankzij de COOP. Zelfs het plaatselijke weekblad, Bygdebladet, maakt er melding van (zie hiernaast).

Nederlandsk takk frå Stordal

hjelpehandlar er tydeligvis varslig i Norge? Stordals Handelslag (COOP) har sporsat kjepe me skort for oss nederlandskke (ja nederlandsk: witlof). I Nederland er it veldig glad i denne groenten. Vi takei ti om segge kjepe oss Stordal Handelslag som handleg takk!
Peter B. Ous

BJORLI – Weekendje wintersport? Hoezo, in Noorwegen is er toch de hele winter wintersport. Dat klopt, maar vrijdag 11 maart ga ik een weekendje weg met alleen vrouwelijke collega's van school. Zo'n twee en een half uur rijden hier vandaan, wat meer het binnenland in ligt Bjorli. Een bekend skigebed voor de Noren in het westen van Noorwegen. Vooraf word ik nogal geplaagd door twijfels. Zal ik wel of niet meegaan. Het is niet niks een heel weekend alleen met Noren op stap. Dat houdt in, dat ik al die tijd alleen maar Noors hoor en ook zelf Noors moet praten. Dat gaat al best goed, maar toch. Daar komt nog bij, dat het een weekend wordt met alleen maar skiën, zowel alpine ski als langlaufen. Jullie hebben in de vorige nieuwsbrief gelezen, hoe mij dat afgang. Het lukt en het is leuk, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Die Noorse dames skiën al vanaf zo'n twee jaar oud. Dat gaat voor mij niet op. Ik ben een beetje later begonnen en dan maar een paar weekjes in Zwitserland. Goed, ik kies ervoor toch mee te gaan, een beetje met lood in mijn skischoenen.

Nederlandse appeltaarten

Een paar dagen voor vertrek bespreken we van alles. Ik heb mijn twijfels maar gewoon bespreekbaar gemaakt. Daarna voelt het beter en weet iedereen, dat ik nog niet zoveel langlaufervaring heb. Ze zullen het me wel

leren! Ik moet zeker meegaan. Oké, ik bak twee Nederlandse appeltaarten, neem een paar flesjes wijn mee en natuurlijk de nodige snoeperijtjes. Daar zijn de Noren, net als ik, gek op. Vrijdag na schooltijd vertrekken we met 9 dames in twee grote auto's. Mijn twijfels

Weekendje wintersport in Bjorli

zijn over en het is al direct gezellig. Eigenlijk voelt het heel vertrouwd, alsof ik ze al jaren ken. Het vakantiehuis, waarin we logeren is super! Groot met vier slaapkamers, twee badkamers, grote woonkamer en keuken, een sauna, vloerverwarming en een houtkachel. We hebben het dus echt niet koud, terwijl het op een gegeven moment 15 graden onder nul is ('s avonds).

Wollen ondergoed

Zaterdag is er een strakblauwe lucht en volop zon, heerlijk. Een paar collega's gaan alpineskiën en de rest zoekt een mooie langlaufroute uit. Een tocht van 14 km in een prachtige natuur. We spreken af, dat ik aan zal geven als het genoeg is en dan zal één collega (Evi) met mij terug gaan. Veertien km! zo goed is mijn conditie vast nog niet. We zien wel. Na enkele aanwijzingen, gaat het erg goed. Ik "ploeter" niet meer, maar glijd echt en maak optimaal gebruik van de lichte afdalingen naar beneden. Niet te snel weer gaan lopen, maar helemaal uitglijden

is de opdracht, die ik krijg. Zie het gaat goed, het afdalen is niet meer eng. Als je maar weet hoe je de bochten door moet gaan.

Even een ski uit het spoor en je hebt de zaak onder controle. Ik leer snel en vergeet gewoon hoe moe ik ben. Wel zweet ik flink, drijfmatte haren, maar ja dat hoort een beetje bij mij. Ik kreeg het advies, wat kleren uit te doen. Later tijdens de stop moeten die dan weer aan, anders krijg je het koud. De Noren zweren bij dun wollen ondergoed, dat niet kriebelt. Je lichaam schijnt dan niet zo snel af te koelen. Ik heb braaf gedaan, wat me verteld werd, maar dan met normale onderkleding. Het ging goed, geen kou gevat en niet overdreven veel last van mijn spieren. Na ca 5 ½ km hebben we een eet-/drinkpauze, in de zon met z'n allen in de sneeuw op meegenomen matjes. Geweldig wat

een sfeertje, gezellig en ik krijg weer nieuwe energie. Na enig overleg besluit ik dezelfde weg terug te gaan. De rest kan dan even wat sneller zonder mij en nog een keer 5 ½ km is voor mij te doen. Zonder problemen komen Evi en ik weer bij het beginpunt aan, waar na een tijdje ook de rest arriveert. Ik ben helemaal sliten (versleten), maar mijn zelfvertrouwen is behoorlijk gegroeid.

Even geen Noors meer

's Avonds staat er een visgerecht op het menu. Heerlijk is het, met de nodige wijn, Jägermeister, bier en water wordt het steeds gezelliger. Na een tijdje maakt een Irish koffie het geheel compleet. Jullie merken wel ik kom hier in Noorwegen echt niets tekort. Zondag kies ik voor foto's maken van de omgeving, ook heel belangrijk. De rest staat nog even op de ski's. Na het grillen van worstjes in de sneeuw, pakken we onze spullen en gaan naar huis. Kortom een geslaagd weekend en voor herhaling vatbaar! Wel ben ik erg blij, dat ik thuis ben en even geen Noors meer hoeft te praten.

De groeten van Duko

WOEF – Hoi allemaal, daar is ie weer, die oude zwarte lobbies uit het hoge noorden. De winter is hier voorbij, er ligt bijna geen sneeuw meer, dus kan ik weer wat meer naar buiten. Heerlijk vind ik dat, hoewel ik al helemaal gewend was aan dat witte goedje. Ik merk wel dat het allemaal wat langzamer gaat, heb niet zo'n behoefte meer aan lange wandelingen. Ben snel moe en lig eigenlijk best graag in mijn mand. De bulten op mijn lijf worden steeds groter en er komen er meer, maar ja, last heb ik er gelukkig niet van.

Binnenkort gaan mijn baas en vrouwtje weer naar Nederland. Rob en Yvonne (mijn oppasadres) zijn in die tijd ook met vakantie, dus zochten ze een andere oppas voor mij. Jullie raden het nooit wat die maffe baas van me gedaan heeft..... hij heeft grote posters met mijn foto opgehangen bij de twee supermarkten, de Næringshage en het benzinestation hier in Stordal. Met een tekst in de trant van: Wie wil er drie weken op mij passen? Daar hang je dan, op je oude dag en met je goede fatsoen als een gezochte misdadiger te kijk voor het hele Noorse volk (zie foto). Je blijft je toch verbazen om zo'n vent. Is ook de jongste niet meer en haalt nog steeds van die rare fratsen uit. Ach, alles went zullen we maar zeggen.

Hij heeft er wel een oppasadres aan overgehouden trouwens en nog een leuke ook, bij Anna van de Barnehagen. We zijn laatst bij haar thuis geweest om kennis te maken. Aardig hoor en ze heeft een fijn kleed op de grond, waar ik lekker op mag liggen. Zo ga ik dus eind april voor een korte vakantie naar Anna. Meegaan naar Nederland is me veel te vermoeiend, dat overleef ik niet op mijn oude dag.

Mekra uit Lochem

Mouse uit Apeldoorn

Ja, en dan moet ik het nog even hebben over de fanmail, die ik regelmatig krijg. Hartstikke leuk natuurlijk om foto's en brieven te krijgen. Twee bijzondere fans zijn de poezen Mekra en Mouse. Zij stuurden me bijgaande foto's. Ze hebben allebei blijkbaar een voorliefde voor niet alledaagse plekken om te gaan uitrusten, maar ja daar moet je ook een poes voor zijn nietwaar. Ik zie me zelf al in de keukenkast liggen. Het vrouwtje ziet me aankomen.

Nou mensen dat was het weer, de groeten en tot de volgende keer.

Duko

Crashweekend in Skorgedalen

Foto: Links sta ik wel stoer te doen, maar rechts bevalt me beter!

SKORGEDALEN – Het plan ligt al een tijdje klaar om met een aantal gelijk gestemde Nederlandse zielen twee dagen naar een hut in de bergen te gaan. Een goede gelegenheid om elkaar beter te leren kennen en van gedachten te wisselen over onze gezamenlijke expertises.

Hans en Sandra regelen een mooie locatie in de buurt van hun woonplaats Isfjorden, ongeveer twee uur rijden van Stordal. Op vrijdagmorgen 25 februari rijden Gert, Janet en Martin met hun auto richting Skorgedalen. Wij, Peter en Mieke, gaan later en we zullen

Ondertussen pikken wij Hans en Sandra op in Isfjorden en gaan op weg naar Skorgedalen. Op een smal bergweggetje naar het skicentrum komen we een gehaaste Noor tegen, die om de bocht komt zeilen en niet meer kan

stoppen. Crash nummer twee is een feit. Onze auto wordt aan de linkerkant flink geplet (zie foto). In de tijd dat we het schadeformulier aan het invullen zijn, komt het andere team eraan. De verbazing op het gezicht van Janet spreekt boekdelen. Nee hè, jullie ook!

elkaar in Isfjorden treffen. Onderweg krijgen we een telefoontje, dat de auto van Gert een flinke slipper heeft gemaakt en tegen de ingang van de tunnelwand tot stilstand is gekomen (zie foto). Gelukkig komen ze met de schrik vrij, maar hebben wel flinke materiële schade. De auto wordt weggesleept en met een huurauto gaan ze verder.

Maar goed, een beetje emigrant laat zich niet van de wijs brengen door wat autoschade. We gaan door naar de hut. Wij per sneeuwscooter met de bagage en de rest op langlaufski's. De hut is prachtig, eenzaam en verlaten, met alleen bergen en sneeuw om je heen. Een houtkachel met een pan sneeuw erop zorgt voor water, de kaarsen bieden licht in de duisternis, goed gezelschap om mee te

praten en een fles wijn zorgt voor de rest. We hebben elkaar inderdaad beter leren kennen, zowel in voor- als tegenspoed. Wat het resultaat ook zal worden van onze gedachtespinsels, het was een prachtige ervaring.

Peter en Mieke

Colofon:

PM-nieuws is een onregelmatig verschijnende uitgave van Peter en Mieke Onis.
Teksten: Peter, Mieke en Duko. Foto's: Peter, Mieke, Sandra en Janet.
Vinjehjellane, 6250 Stordal, Norge, Tlf. 0047-70 27 8660,
Email: info@onismedia.no, Internet: www.onismedia.no. Stordal april 2005.

Nieuwe ontwikkelingen bij OnisMedia

10 april 2005,
Nagekomen bericht.
We hebben subsidie
gekregen, dus
Stordal Turistkontor
opent 15 juni a.s.
groeten,
Peter + Mieke

STORDAL – We zitten niet stil hier in Stordal. We hebben de laatste negen maanden veel ondernomen. Gesprekken gevoerd met mensen uit het bedrijfsleven en de overheid en met inwoners van Stordal en omgeving. Om te kijken welke mogelijkheden er hier zijn. Eén van die projecten was om te proberen een groot huis te huren hier vlakbij in Dyrkorn aan de fjord. De bovenetage (twee appartementen)

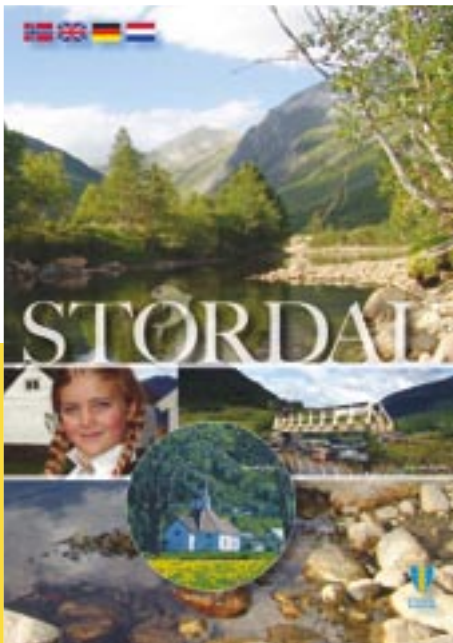
wilden we gaan verhuren aan toeristen. Het huur blijkt na vier maanden touwtrekken en veel wachten te hoog te zijn om het rendabel te krijgen. Illusie armer, ervaring rijker.

Een ander idee krijgt langzaam aan gestalte. Er staat in het 'centrum' van Stordal al meer dan twee jaar een ruim winkelpand te huur. Het ligt mooi aan de rand van de fjord en aan de rijksweg waar 's zomers honderdduizenden toeristen langs komen. Het is echter te groot voor OnisMedia alleen, dus bedenken we er een paar dingen bij.

Uiteindelijk komen we op een combinatie van reclamebureau, toeristenkantoor, printshop en 'leukedingenwinkel'. Dat kan bruintje natuurlijk niet alleen trekken, dus gaan we in gesprek met de gemeente. De burgemeester en de wethouder zijn enorm geïnteresseerd over het plan, maar ja ze zijn hier nogal snel 'veldig interessert' om vervolgens niets meer te horen. Wordt vervolgd.

Peter en Mieke

STORDAL
turistkontor

De nieuwe toeristenbrochure voor de gemeente Stordal

Drie maanden drosjesjåfør is genoeg

STORDAL - Zoals gemeld in de vorige PM-nieuws heb ik een tijdelijke job als taxichauffeur aangenomen. Drie maanden heb ik, met name oudere mensen en gehandicapten, van en naar ziekenhuizen, revalidatiecentra en verpleeghuizen gereden. Leuk om beter Noors te spreken, de omgeving te leren kennen en een klein beetje bij te verdienen. Toch was drie maanden genoeg wat mij betreft. Het onregelmatige van de baan en het ontcijferen aan de telefoon waar ik heen moet, bevallen me minder. Bovendien krijg ik het te druk met OnisMedia. Afijn, ik kan op mijn CV zetten, dat ik drosjesjåfør in Noorwegen ben geweest.

Peter

Mailing voor Busengdal Transport uit Stordal ter introductie van de grootste kraanwagen in de provincie

Zicht op de Geirangerfjord vlak voor het seizoen begint. 's Zomers komen hier zo'n 500.000 toeristen naar toe.

Een bijzondere 'werkdag'

Ma 85 jaar!

ENSCHEDA - In februari zijn we voor de 85e verjaardag van Peter's moeder nog even in Nederland geweest. Heel gezellig en fijn om er bij aanwezig te kunnen zijn, want dat is toch maar een 'TOP'-prestatie om 85 jaar te worden. Natuurlijk is het heerlijk om de kinderen weer even te zien en de rest van de familie.

We overnachten in Golden Tulip De Scheperskamp in Lochem op uitnodiging van de oud-eigenaren, Clary en Reinout Hegger. We kregen dit als cadeautje vorig jaar tijdens ons afscheid. Een heel bijzonder besluit van een prachtige periode in ons leven, we hebben namelijk meer dan 18 jaar de promotie voor De Scheperskamp verzorgd.

Peter en Mieke

Van onze nicht Hanneke kregen we deze 'Loesjeposter'. Een goede raad kunnen we beamen.

Contact met het platte land

ENSCHEDA - Een van onze meest trouwe informanten in Nederland is Jan, mijn grote broer uit Enschede. We krijgen regelmatig mailtjes, filmpjes, grappige anekdotes en andere informatie doorgestuurd. Dat houdt ons op de hoogte van wat er zoal op het 'platte land' gebeurt. Zo zie je maar weer, het is niet altijd uit het oog uit het hart.....

Peter

Ylva Marie en Jeanette, twee buurmeisjes, samen met Duko

STORDAL -Voor de klas staan in Noorwegen betekent niet altijd hard werken. Een voorbeeld van een speciale "werkdag" is een ski-uitje met de hele school naar het skigebied hier vlakbij. Om tien uur vertrekken we met drie bussen van school. Om vier uur zijn we weer terug, bruin gebrand en voldaan na een hele dag in een stralende zon, met strakblauwe lucht en schitterende sneeuw. Geen kind zeurt en de sfeer is helemaal te gek daar boven op de berg. Tassen gaan open en allemaal lekkere dingen komen tevoorschijn. Op isolerende matjes in de sneeuw uitrusten en dan weer skiën, heeft iedereen het naar de zin. Het lijkt net een zonneweide van een openlucht zwembad, maar dan in de sneeuw!

Een Nederlands jongetje vraagt: "Mieke, is dit nou een Noors schoolreisje of gaan we ook nog een keer naar een pretpark?" Ik antwoord, dat het inderdaad een schoolreisje is maar dan met de hele school, i.p.v. met je eigen klas. Een pretpark verzekert ik hem, dat zal waarschijnlijk niet gebeuren..... in een straal van 300 kilometer is er niet één te vinden namelijk!

Mieke